

ALEXANDRA BRACKEN

SILVER

IN THE

BONE

EZÜST ÉS CSONT ÁTKA

Dream
válogatás

A mágia tehetsége nélkül született Tamsin Lark nem ér fel azokkal az antiqua-vadászokkal és varázslónőkkel, akik benépesítik Boston mágikus föld alatti világát. Ám amikor nevelőapja búcsú nélkül eltűnik, nincs más választása, mint csatlakozni az elvarázsolt ereklyék utáni gyilkos hajszához, hogy életben tartsa magát és testvérét, Cabellt.

Hét évvel később felröppen a pletyka, hogy eltűnése előtt gyámja megtalálta az Arthur-legendában szereplő, nagy varázserejű gyűrűt. Tamsinban feléled a remény, hogy a gyűrű megszabadíthatja Cabellt a kettejüket fenyegető átoktól. Ám nem csak ők vágnak erre a gyűrűre.

Ahogy terjed a híre, a kapzsi antiqua-vadászok rögtön felbukkannak a gyűrű keresői között, és sokan ölni tudnának, hogy megszerezzék maguknak. Bár Emrys, a riválisa az utolsó ember, akivel Tamsin társulna, minden segítségre szüksége van, hogy megelőzze az ellenségeit a gyűrűért folytatott versenyben. Ezért együtt ugranak fejest a sötét mágia viperafészkébe, és felfednek egy halálos titkot, amely felébresztheti a múlt szellemeit, és Tamsin utolsó reményét is összetörheti, hogy megmentse a testvérét.

Captured Moments by Rita & Company

ALEXANDRA BRACKEN

az arizonai Phoenixben született. Egy Star Wars-gyűjtő lányaként nőtt fel, így rengeteg Star Wars konferencián és játékvásáron vett részt. Mindezek hatására szerette meg az olvasást és engedte szabadjára a fantáziáját. Első regénye még egyetemista korában jelent meg. Később New Yorkba költözött, ahol gyermekkönyvkiadással foglalkozott. A The New York Times és a USA Today bestsellerszerzője, regényei világszerte több mint tizenöt nyelven jelentek meg. Könyvekkel teli házban él Arizonában kutyájával, Tennysonnal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Ez egy lebilincselő, elgondolkodtató és ötletes sötét fantasy.” **Kirkus Reviews**

„Egy igazán szívszaggató kaland, amely megmutatja, hogyan találjuk meg magunkban a bátorságot, hogy ne a félelem irányítson.”

J. Elle, Marianne háza

„A sok mágia között a szerző saját izgalmos varázslatot sző, és a Silver in the Bone – Ezüst és csont átka olyan feszültséggel zárul, ami az új olvasókat és a szerző régi rajongóit is egyaránt arra készíti, hogy mielőbb el akarják olvasni a folytatást.” **Shelf Awareness**

„Humorral és együttérzéssel teremt egyensúlyt a horror és a bánat között. Tamsin és Emrys kibontakozó románca mámorító. A történet lényege mégis a pesszimista Tamsin útja a remény, a bizalom és önfeladás felé.”

Publishers Weekly

„Újszerűen nyúl hozzá az Arthur-mítosz örökségéhez, és közben Tamsin saját legendát kovácsol... Lebilincselő.”

Booklist

Dream
válogatás

ALEXANDRA BRACKEN

SILVER

IN THE

BONE

EZÜST ÉS CSONT ÁTKA

— részlet —

*Dream
válogatás*

Nem számít, mit mondanak, nem számít, mennyit hazudnak maguknak erről, az emberek nem akarják megtudni az igazságot.

Azt akarják, hogy a történet már bennük éljen, mélyen beágyazva, mint velő a csontban. A remény finoman az arcukra van írva, olyan nyelven, amit kevesen tudnak olvasni.

Szerencsémre én tudom olvasni ezeket a jeleket.

A trükk természetesen az volt, hogy úgy érezzék, mintha semmit nem láttam volna. Mintha nem tudtam volna kitalálni, kinek van összetörve a szíve elveszett szerelem miatt, ki az, aki kétségbeesetten vágyik váratlan pénzre, vagy ki reménykedik abban, hogy megszabadul egy betegségtől, amiből azonban soha nem fog meggyógyulni. Mindez egy egyszerű vágyra vezethető vissza, ami legalább annyira kiszámítható, mint amennyire fájdalmasan emberi: arra vágnak, hogy valaki más mondja ki a kívánságukat; mintha ez valahogyan lehetővé tenné, hogy mindaz valóra váljon.

Mágia.

A kívánság azonban csak elvesztegetett lélegzetvétel, amely elhalványul, szétfoszlik a levegőben, és a mágia mindig többet vesz el az embertől, mint amennyit ad.

Senki sem akarta hallani az igazságot, és ez részemről rendben is van. A hazugság jobban fizet; a szikár, leplezetlen valóság, mint arra főnököm, Myrtle – a Mystic Maven Tarot misztikus mavenje – egyszer rámutatott, csak dühös internetes véleményeket hozott nekem.

Megdörzsöltem a karomat Myrtle horgolt kendője alatt, tekintetem a tőlem jobbra lévő digitális időzítőre rebbent: 0:30... 0:29... 0:28...

– Érzem... Igen, érzem, hogy van még egy kérdésed, Franklin – mondtam, és két ujjamat a homlokomhoz nyomtam. – Ez a kérdés az igazi oka annak, hogy idejöttél.

A világító illóolaj-párolgató elégedetten gurgulázott mögöttem. A paculi- és rozmaring illat állandó áramlása tehetetlen volt, nem tudott elbánni a régi padlódeszkákon keresztül felszivárgó rántott tintahal szaggal és a hátul elhelyezett kukák avas bűzével. A szűk, sötét helyiség egyre szorosabban vett körül. A számon át vettem levegőt.

A Mystic Maven évtizedek óta működött a bostoni Faneuil Hall piactér egyik házának emeleti helyiségében; kis koszos tengeri-herkentyű éttermek sorozata váltotta egymást alatta az épület földszintjén. Egyik kinyitott, aztán bezárt, és jött helyette másik. Legutóbb a különösen kellemetlen szagú Lobster Larry's kezdte meg működését.

– Úgy értem... – szólalt meg az ügyfelem, a virágmintás tapéta hámló csíkjait, Buddha és Ízisz kis szobrait szemlélve, aztán tekintete a közöttünk álló asztalra helyezett kártyákra tért vissza. – Hát...

– Elmondja? – próbálkoztam újra. – Hogyan sikerül a záróvizsgálja? Milyen lesz a karrierje? Mit hoz a hurrikánszezon? Kísértetek vannak a lakásában? Ilyesmi.

A telefonomon lejárt a harmonikus eső és szél harangjátékainak lejátszási listája. Lenyúltam, hogy újraindítsam. Csend. Poros, elemmel működő gyertyák pislákolnak a körülöttünk lévő polcokon. A sötétség elrejtette, hogy milyen sivár a helyiség.

Mondd már, gondoltam, félig kétségbeesetten.

Hat hosszú órán át hallgattam kántáló szerzetes zenét, és ész nélkül átrendeztem a kristályokat a közeli polcokon az

ügyfelek közötti hosszú holtidőben. Cabell mostanra már biztosan megszerezte a kulcsot, és miután végzek ezzel a sors-elemzéssel, nekiláthatok az igazi feladatomnak.

– Egyszerűen nem értem, mit eszik azon a pasin – szólalt meg Franklin, de nem tudta befejezni a mondatot, mert a digitális időzítőm sípolása félbeszakította.

Mielőtt reagálhattam volna, kinyílt az ajtó. Egy lány lépett be.

– Végre! – mondta, és széles kézmozdulattal szétválasztotta az olcsó gyöngyös függönyt. – Most én jövök!

Franklin megfordult. Arckifejezése rögtön megváltozott, ahogy egyértelmű érdeklődéssel végignézett rajta. Nehéz volt máshová nézni, mert a lány valósággal sugárzott. Izgatott energia áradt róla. Sötétbarna bőre halványan csillogott; valószínűleg valamilyen krémet használt. Méz- és vanília illatú krémet. Haját magas kontyba csavarta, ajkait mély lilára festette.

Miután gyors pillantással megnézte magának Franklint, félem fordult. Most is nála volt a hordozható CD-lejátszója és a szivaccsal bélelt fülhallgatója; az egyszerűbb technológiai múlt emlékei. Mivel én is azok közé tartozom, akik képtelenek bármit is eldobni, ez a kellék egyenesen elbűvölt.

Varázsa azonban gyorsan elhalványult, amikor megfordította a derékszíját, és a CD lejátszót a fülhallgatóval betette a rózsaszín övtáskába. A rózsaszín övtáskán fluoreszkáló sötétzölddel macskák és a Miá-gikus vagyok felirat világított.

– Nevveleh – szólaltam meg, és igyekeztem nem sóhajtani. – Nem látom a nevedet a naptáramban. Szerintem ma nincs időpontod.

Vakító mosollyal olvasta fel az ajtóra festett üzenetet.

– *Időpont nélkül is szívesen látjuk!*

– Azt akartam kérdezni, hogy Olivia és én mikor jövünk újra össze – tiltakozott Franklin.

– Hagynunk kell valamit a következő alkalomra is, nemde? – szóltam hozzá kedvesen.

Bizonytalan tekintettel ragadta meg a hátizsákját.

– De... nem fogod elmondani senkinek, hogy eljöttem ide, ugye?

Előbb a jobb vállam feletti táblára mutattam: „Minden beszélgetés szigorúan bizalmas”, aztán a közvetlenül alatta lévőre: „Nem vállalunk felelősséget semmilyen döntésért, amelyet ezen beszélgetések alapján hoz”. Ez utóbbit már csak az után tettük ki, hogy három kisebb kártérítési pert veszítettünk.

– Találkozunk legközelebb – mondtam enyhén intve, és reméltem, hogy a mozdulat fele olyan fenyegetőnek sem tűnt, mint amilyennek éreztem.

Nevveleh rögtön beült a helyére, könyökét az asztalra támasztotta, állát a tenyerén nyugtatta, várakozó tekintettel nézett rám.

– Szóval – mondta. – Hogy megy a sorod nagylány? Van valami érdekes munka mostanában? Van valami naggyon gonosz átok, amit sikerült kibogoznod?

Rémült pillantást vettem az ajtóra, de Franklin már hallótávolságon kívül volt.

– Milyen kérdésre szeretnél választ kapni ma a kártyáktól? – kérdeztem kissé éles hangon.

Két hete véletlenül otthagytam a táskámban a munkakesztyűmet – különleges hüllőbőről készült, amit sárkánypikkelynek szoktak nevezni –, amit Nevveleh felismert, és sajnálatos módon rájött, hogy mi a valódi munkám. Ismerte az antiquavadászokat és a mágiát, ez pedig együttesen azt jelentheti, hogy valószínűleg a Bűbájolók rendjének tagja, vagyis megvan benne a mágia tehetsége. Bár soha nem láttam őt a szokásos találkozóhelyeken.

Benyúlt bozontos fekete bundája zsebébe, összegyűrt húszdolláros bankjegyet helyezett a köztünk lévő asztalra. Tizenöt percre elég.

Tizenöt percet még kibírok.

– Olyan izgalmas az életed – mondta Nevveleh boldog sóhajjal, mintha a helyembe képzelné magát. – Éppen a minap olvastam Hilde varázslónőről. Tényleg hegyes macskafogakat csiszoltatott magának? Ez elég fájdalmasnak tűnik. Hogyan lehet olyan fogakkal úgy enni, hogy ne harapd meg folyamatosan a szád belsejét?

Megpróbáltam uralkodni magamon, hogy ne borzongjak meg láthatóan, miközben hátradőltem a székemen, és beállítottam az időzítőt. Tizenöt perc. Csak tizenöt.

– Mi a kérdésed? – kérdeztem, és szorosabban a vállam köré húztam Myrtle horgolt kendőjét.

Antiqua-vadásznak lenni valójában 98 százalékban unalmas kutatás volt, 2 százalékban pedig halálos expedíciónak mondanám, ahol különböző varázslónők kincsesbarlangjait próbáld meg kinyitni. Attól, hogy ezt könnyű kalanddá, dicsőített pletyka szintre redukálja, minden idegszálam felborzolódott.

Nevveleh meghúzogatta fekete pólóját, ezzel eltorzította a rózsaszín bordakosár mintát. Farmernadrágja helyenként szakadt volt, a repedéseken döbbenetesen rikító lila harisnya látszott ki.

– Nem vagy túl beszédes, ugye, Tamsin Lark? Hát, jó. Semmi gond. Ugyanaz a kérdésem, mint mindig: Megtalálom, amit keresek?

Keverés közben a kártyákra pillantottam, és nem arra koncentráltam, ahogy Nevveleh engem bámul, hanem arra, ahogy az ujjaim között siklanak a kártyalapok. Ruganyos léptei és vidám hangsúllyal ejtett szavai ellenére szemei sötét medencéknek tűntek, és mintha azzal fenyegettek volna, hogy aranyszalagjaikkal egyre mélyebbre húznak magukba. A testvérem tigrisszem kristályaira emlékeztettek, és erről arra gondoltam, vajon valamiképpen kapcsolatban állnak-e a mágikus tehetőségével. Nem mintha valaha is érdekelt volna annyira, hogy megkérdezzem.

Hét keverés után elkezdtem kihúzni az első kártyát, de a Nevveleh abban a pillanatban a kezemre tette a kezét.

– Ma húzhatnék én? – kérdezte.

– Persze... ha akarsz... mondtam, azzal a képes felükkel lefelé, legyező alakban elrendeztem a lapokat az asztalon. – Válassz hármat!

Alaposan átgondolva választott, közben lágy dalt dúdolt. Nem ismertem azt a dalt.

– Mit gondolsz, mit tennének az emberek, ha tudomást szereznének arról, hogy még ma is élnek varázslónők?

– Szerintem ugyanazt, amit tenni szoktak, ha valakit boszorkánynak gondolnak – jelentettem ki szárazon.

– Szerintem ez nem olyan egyértelmű – mondta Nevveleh, ujjait a kártyák felett mozgatva. – Azt hiszem, megpróbálnák a varázslónők hatalmát a saját céljaikra *használni*. Mert ugye a varázslónőknek olyan varázslataik vannak, amelyek pontosabban megjósolják a jövőt, jobban, mint a tarot, igaz? És varázslattal meg tudnak találni tárgyakat...

És gyilkos átkaik is vannak, gondoltam magamban, az időzítőre pillantva. Megint jelzett az a gyanúm, hogy ezek a látogatások fedősztorik lehetnek; mindez csak egy trükk arra, hogy felkészüljek egy lehetséges keresési munkára. Cabell és én antiqua-vadászként többnyire bérmunkákat végeztünk, vagyis megrendelésre kerestünk meg ezt-azt. Kincsesbarlangokba hatoltunk be, elveszett vagy ellopott családi örökségeket és hasonlókat derítettünk fel.

Nevveleh kétszer három kártyát tett ki az asztalra, majd elégedetten bólintott.

– Csak egy sorra van szükségem – tiltakoztam, de rögtön abba is hagytam. Nem számít, mivel töltjük ki ezt az utolsó tíz percet. A maradék kártyákat csinos halomba gyűjtöttem. – Tesék, fordítsd meg!

Nevveleh megfordította az alsó sort. Fordított Szerencsekerék, a Botok Ötöse, a Kardok Hármasa. Nevveleh arca összerándult a bosszúságtól.

– A három álláspontot helyzetként, cselekvésként és eredményként olvasom – magyaráztam, bár gyanítottam, hogy mindezt tudja. – Itt a Szerencsekerék megfordítva azt mondja, hogy olyan helyzetbe kerültél, amelyre nincsen ráhatásod, és keményebben kell dolgoznod, hogy haladni tudj a kereséssel. A Botok Ötöse azt tanácsolja, hogy várd ki a helyzetet, és ne ugorj bele azonnal a közepébe, ha nem muszáj. És a végeredmény, a Kardok Hármasa általában csalódás, ezért szerintem nem fogod megtalálni, amit keresel, de önhibádon kívül nem fogod megtalálni.

Megfordítottam a kezemben lévő kártyahalmot.

– A pakli alja, a helyzet gyökere a Botok Apródja megfordítva.

Majdnem felnevettem. Ez volt az a kártya, amely majdnem mindig előkerült, amikor neki jószoltam. Türelmetlenséget és naivitást jelent. Ha valóban hinnék ebben a dologban, elég világos lenne, hogy az univerzum üzenetet próbál küldeni neki.

– Hát, ez csak a kártyák véleménye – szólalt meg Nevveleh.
– Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy igaz. És különben is, az élet fele olyan szórakoztató sem lenne, ha nem tudnánk bizonyítani, hogy az ember téved.

– Persze – fejeztem ki az egyetértésemet vele. A kérdés már a nyelvem hegyén volt. *Pontosan mit is keresel?*

– Most pedig jósoljunk neked – mondta Nevveleh, és megfordította a második kártyasort. – És lássuk a választ arra, ami a *te* fejedben volt.

– Nem – tiltakoztam –, ez tényleg... ez...

De már kiterítette a kártyákat: a Bolond, a Torony és a Kardok Hetese.

– Óóóó! – mondta drámai hangon, és megfogta a kezemet. – Egy előre nem látható esemény felszabadít téged, hogy új utat fedezz fel, de vigyáznod kell egy olyan személlyel, aki el akar árulni téged! Milyen kérdés járt a fejedben, hmm?

– Nem kérdés volt – mondtam, és kiszabadítottam a kezemet a szorításából. – Csak az, hogy mit fogok vacsorázni.

Nevveleh felnevetett, hátratolta a székét. Lenéztem az időzítőre.

– Van még öt perced – mondtam neki.

– Semmi gond, megkaptam, amiért jöttem – mondta, azzal a kegyetlenül ronda övtáskájából elővette a CD-lejátszóját, a fülhallgatót a nyakába akasztotta. – Mit csinálsz holnap este?

A pénz az pénz. Rezignáltan nyúltam a mellettem heverő bőrkötésű noteszért.

– Jó, akkor beírlak. Hány órára?

– Nem, úgy értem, hanem hogy együtt lóghatnánk. – Értetlen tekintetemet látva Nevveleh hozzátette: – Az „együtt lógás” gyakran használt kifejezés. Azt jelenti, hogy emberek együtt étkeznek, filmet néznek, vagy szó szerint olyasmit csinálnak, amit élveznek is.

Megdermedtem. Lehet, hogy teljesen rosszul olvastam ezt a helyzetet. A szavaim éppoly kínosak voltak, mint amilyen kínosan hangzottak, amikor végre sikerült kimondanom.

– Ó... Sajnálom... Nem a lányokat szeretem.

Nevveleh nevetése olyan volt, mint a harangzúgás.

– Igazán tragédia neked, de nem az én típusom vagy. Úgy értettem, hogy barátilag.

Kezem lazán ökölbe szorult a bársonyterítő alatt.

– Nem barátkozhatok az ügyfelekkel.

Mosolya egy pillanatra elhalványult, és tudtam, hogy felismerte a hazugságot.

– Hát, jó. Semmi gond.

Régi habszivacs fejhallgatóját a fülére emelte, azzal megfordult, hogy elinduljon. A fejhallgató szivacsca egyáltalán nem akadályozta meg, hogy kihallatsszon a melankolikusan pengő gitárhúrok visszhangzó basszusa és torzított nyöszörgése. Kozmikus jajveszékélés özönlött be a szobába női hangon, borzongató dobveréssel kísérve, amitől egyenesen rám tört a szorongás.

– Milyen mennydörgő pokoli zajt hallgatsz? – tettem fel a kérdést, mielőtt észbe kaphattam volna.

– A Cocteau ikreket – felelte Nevveleh, és feltolta a fejhallgatóját. Szeme csillogott az izgalomtól. – Hallottál már róluk? *Fantasztikusak*; minden daluk olyan, mint egy álom.

– Hát, nem lehetnek olyan csodálatosak, ha még soha nem hallottam róluk – jegyeztem meg. – De halkítsd le, mielőtt halláskárosodásod lesz.

Míntha meg sem hallotta volna.

– A dalaik olyanok, mintha egy másik világból származnának – mondta Nevveleh, azzal a fejhallgató kábelét a terjedelmes eszköz köré tekerte. – Tudom, hogy butaságnak tűnik, de amikor hallgatom, számomra megszűnik minden más. Semmi más nem számít. Nem kell mást érezni, csak a zenét. Bocsánat, ez téged valószínűleg nem érdekel.

Nem érdekelt, mégis büntudat ébredt bennem. Nevveleh éppen az ajtó felé tartott, amikor Cabell benyitott. Pislogott, amikor meglátta, aztán Nevveleh ellépett mellette.

– Viszlát! – kiáltotta Nevveleh, azzal lesietett a lépcsőn. – Hamarosan találkozunk, nagy jósnő!

– Újabb elégedett kliens? – A testvérem az ajtóban állt, szemöldökét felvonva végigsimított vállig érő fekete haján.

– Természetesen – mondtam, és ledobtam magamról Myrtle kendőjét. Lófarokba fogtam kusza hajamat, összeszedtem és egy kupacba rendeztem a kártyákat. A kis bársonytasakért nyúltam, amiben tároltam őket, de azonnal megállt a kezem, amikor megláttam, hogy mi van a pakli tetején.

Soha nem szerettem a Hold kártyát. De egyáltalán nem tudtam megmagyarázni miért, és ettől csak még jobban utáltam. Minden alkalommal, amikor ránéztem, olyan volt, mintha egy sülyedő emléket próbálnék visszahúzni a tudatom előterébe, úgy, hogy addig soha semmit nem felejtettem el.

Közelebb húztam a kártyát, tanulmányoztam a képet. Lehetetlen volt megmondani, hogy a hold fényes arca alszik-e, vagy csak szemléli az alatta húzódó hosszú utat. A távolban ködös kék dombok várakoztak, két kőtorony őrizte őket, a horizonton túli igazság néma őrszemei.

Egy farkas és egy kutya üvöltött az égen izzó gömbre; az egyik vad, a másik szelíd, testvérek félelemben. Lábuk közelében rák mászott ki a vízből.

Tekintetem ismét a sötét kutyára tévedt, gyomrom összerándult.

– Hogy ment ma? – kérdezte Cabell, újra magára vonva a figyelmemet.

Kivettem a részemet a napi keresetemből, majd a maradékot a széfbe zártam, kétszáz dolláros bankjegyet mutattam fel.

– Hm. Nahát, ki fizeti a mai vacsorát! – mondta. – Gondolom a legendás Lobster Larry's Unlimited Seafood Tower a legmegfelelőbb választás. Korlátlan svédasztalos fogyasztás. Ha már homár.

A testvérem langaléta alkat, kevés hús van a csontjain, de úgy tűnt, tökéletes kényelemben viseli azt az öltözetet, amit az antiqua-vadászok jól bevált egyenruhájának tartottam: laza barna nadrág és a szakma eszközeivel teleaggatott öv: kézi balta, kristályok, gyors hatású mérgek és ellenmérgek fiolái.

Mindezekre szükség van, ha a varázslónő kincsesbarlangját akarja kiüríteni, ha el akarja hozni onnan az évszázadok során felhalmozott kincseket úgy, hogy megőrzi az életét és a vtagjait is.

– Miért nem eszel inkább szemetet a kukából? – kérdeztem.

– Ugyanaz az étkezési élmény.

– Ezt úgy értelmezem, hogy meg akarsz állni a könyvtárnál, megpróbálsz beugrani néhány potenciális ügyfélhez, aztán pizzát rendelünk, egymás után a tizedik este.

– Mi történt a Gaia varázslónő kulcsa munkával? – kérdeztem, a táskám után nyúlva. – Találtál egyezést a könyvtári gyűjteményben, vagy mégiscsak el kellett menned a Csontfelmetszőhöz?

Ahhoz, hogy kinyissunk egy lezárt Vénát, azaz olyan mágikus ösvényt, amelyet a varázslónők teremtettek maguknak, csontra és vérre volt szükségünk attól, aki azt létrehozta, vagy az egyenesági leszármazottjától. Ezeket a Csontvágó kutatta fel és szerezte be.

– Meg kellett kérnem a Csontfelmetszőt – mondta, és átadta nekem a kulcsot, hogy alaposabban megnézhessem. Úgy nézett ki, mint két ujjcsont, amelyet arany varrással illesztettek össze. – Készen állunk arra, hogy ezen a hétvégén kinyissuk a sírt.

– Isten szent foga – hördültem fel. – Mibe került nekünk ez a kulcs?

– Csak a szokásos – mondta, és vállat vont. – Egy szívességbe.

– Nem osztogathatunk folyton szívességeket – mondtam szigorúan. Gyorsan lekapcsoltam a zenét és az elemmel működő gyertyákat is.

– Miért nem? – kérdezte, csípőjét az ajtókeretnek támasztva.

Attól a kis mozdulattól – a gondtalan hangnemtől – megtorpantam. Soha nem emlékeztetett jobban Nashre, arra a nyomorult gazemberre, aki vonakodva nevelt fel, és vont be minket a szakmájába, csak azért, hogy aztán magára hagyjon minket úgy, hogy még tízévesek sem voltunk.

Cabell gyorsan körülnézett a Mystic Mavenben.

– Abba kell hagynod ezt a baromságot, ha azt akarod, hogy legközelebb valódi pénzzel fizethessünk a Csontfelmetszőnek.

Valahogy megint elérkeztünk a legkevésbé kedvenc beszélgetésemhez.

– Ez a „baromság” a megélhetésünk. Ebből veszünk élelmet, és ebből van tető a fejünk felett. Esetleg *te* több műszakot vállalhatnál a tetoválásalonban.

– Tudod, hogy nem erre gondolok – mondta Cabell, és irritálóan szusszant. – Ha csak egy legendás ereklye után menénk...

– Persze, és ha csak találnánk egy egyszarvút – vágtam a szavába. – Ha csak egyetlen elveszett kalózkincset is felfedeznénk. Ha csak elfognánk egy hullócsillagot, és zsebre tennénk...

– Jól van – mondta Cabell. Mosolya lehervadt. – Elég. Elmondtad a véleményedet.

Nem voltunk olyanok, mint a többi antiqua-vadász és Nash, akik ködös vágyakat és álmokat kergettek. Persze, egy legendás tárgy eladásával a feketepiacon ezreket, ha nem milliókat kereshet az ember, de ennek az ára évekig tartó keresés. A relikviák száma pedig fokozatosan csökken. A világ más részeinek mágiahasználói már bebiztosították maguknak a kincseket, csak Európában maradt szabad keresgélő. Ráadásul soha nem is voltak megfelelő erőforrásaink ahhoz, hogy egy nagy kapást megkereshessünk.

– Az igazi pénz valódi munkából származik – emlékeztettem. És akár tetszett, akár nem, a Mystic Maven valódi munka volt. Rugalmas munkaidő, tisztességes bérek, és mindent feketén fizettek. Szükségünk volt rá, hogy kiegészítsük a céhkönyvtár álláshirdető táblájától szerzett fizetett munkákat, különösen azért, mert ezeknek a hirdetéseknek a száma megritkult, és az ügyfelek fukarkodtak a megtalálói díjakkal.

Lehet, hogy a Mystic Maven egy tömjénes füstölőkre és hal szagú ostobaságokra épülő turistacsapda, de megadta nekünk azt, ami korábban soha nem volt. Stabilitást.

Nash soha nem íratott be minket az iskolába. Soha nem hamisított személyazonossági papírokat a két árvának, akiket a világ különböző feleiről gyűjtött össze, mint két nyomorult csecsebecsét. Világunk az antiqua-vadászok és varázslónők

világa volt, szinte mindenki másnak ismeretlen és láthatatlan. A féltékenység térdén nevelkedtünk, az irigység kezével tápláltak minket, és a kapzsiság fedele alatt kaptunk menedéket.

Az igazság az volt, hogy Nash nemcsak belekényszerített mindkettőnket ebbe a világba, hanem csapdába is ejtett minket.

Tetszett az az élet, amit kialakítottunk magunknak, és tetszett az a kis stabilitás, amivel most, hogy idősebbek lettünk, el is tudtuk tartani magunkat.

Sajnos Cabell azt akarta, ami Nashnek megvolt: a hatalmat, a dicsőséget, a felfedezés izgalmát.

Ajka összeszorult, ahogy a csuklóját vakarta.

– Nash mindig azt mondta...

– Ne idézd – figyelmeztettem –, ne idézd itt nekem Nasht!

Cabell megremegett, de most az egyszerű nem érdekelt.

– Miért csinálod mindig ezt? – kérdezte. – Miért kapod fel a vizet, valahányszor megemlítem?

– Mert azt a lélegzetvételt sem érdemli meg, ami ahhoz kell, hogy kimondd a nevét – csattantam fel.

Bőrtáskámat a vállamra terítve feszes mosolyt erőltettem az arcomra.

– Gyere, megnézzük a könyvtár hirdetőtábláját, aztán majd megállunk Madrigal Varázslónőnél, és átadjuk neki a brossot.

Cabell megborzongott a varázslónő nevének említésére. Megveregettem a vállát. Az igazat megvallva olyan intenzitással figyelte őt a konzultáción, hogy mindkettőnket megrémített, és akkor még nem is döntött úgy, hogy lenyal egy izzadságcseppet az arcáról.

Bezártam az ajtót, követtem Cabellt a nyikorgó lépcsőn, ki a viharos éjszakába. Turisták kerülgettek minket, vidámak voltak, arcuk rózsaszín a csípős kora őszi levegőtől.

Épphogy elkerültem, hogy többükkel összeütközsek, miközben a nyakukat nyújtva éppen a Quincy Market épületét bámulták. Micsoda látvány, ahogy behajolnak a fotókért az éttermek elé, ahogy almaboros fánkot esznek, álmos gyerekeket tologatnak babakocsikban a macskaköveken a szállodáik felé.

Látomás egy olyan életről, amit soha nem ismertem, és soha nem is fogok megismerni.

Visszhangzó nevetés fogadott minket, amikor beléptünk céhünk könyvtárának átriumába. Bőröm olyan hideg lett, mint a márványfalak.

Soha semmi jó nem jött ki egy antiqua-vadász partiból, különösen így éjfél felé, amikor virágoznak az átkok, és az emberek értékítélete felpuhul az italtól.

Most azt kívántam, bárcsak megálltunk volna vacsorázni, ahelyett, hogy átjöttünk Beacon Hill-be, ahol a könyvtár egy jellegtelen, egyáltalán nem feltűnő városi házban működött.

– Ajaj! – szólaltam meg. – Tökéletes időzítés.

– Jó érzéked van ahhoz, hogy mindig olyanokkal fuss össze, akiket a legkevésbé akarok látni – mondta Cabell. – Ez majdnem olyan, mintha a könyvtár mondani akarna neked valamit.

– Azt, hogy meg kell találnom a módját, hogy ellopjam a kulcsaikat, így ne tudjanak újra bejutni?

Cabell megrázta a fejét.

– Mikor fogod felismerni, hogy ha eltolod magadtól az embereket, az csak egyféleképpen végződhet? Úgy, hogy egyedül maradsz.

– Úgy érted, hogy boldogan élek, míg meg nem halok? – vágtam vissza és figyeltem arra, hogy szorosan becsukjam magam mögött az ajtót.

Az Akármerre ajtót egy nagyhatalmú varázslónő kamrájából távolították el több mint egy évszázaddal ezelőtt, amikor antiqua-vadász céhünket megalapították. A varázslónők csontvázgombjaitól eltérően, amelyeket arra használtak, hogy egy adott Véna vége a másikhoz rögzüljön, az Akármerre ajtó végtelen számú ideiglenes átjárót nyit meg – bárhova vezethet, amit az ember tisztán el tud képzelni, feltéve, ha megkapta az ajtó rézkulcsának másolatát.

Cabell és én Nashtól örököltük a tagsági kulcsunkat, aki akkor kapta meg, amikor vonakodva ugyan, de elfogadták a céhbe való jelentkezését. A belépéshez szükséges adománya – Aeneas pajzsa – elég figyelemre méltó ereklye volt ahhoz, hogy a céh többi tagja hajlandó legyen figyelmen kívül hagyni meglehetősen sötét hírnevét.

Az Akármerre ajtóval az volt a probléma, hogy a könyvtár kötelező megálló volt, bárhová is ment az ember. Elsétálhattunk a könyvtárba, és megvárhattuk, amíg a könyvtáros észrevesz minket, és kinyitja a rejtett ajtót, a belépés egyszerűbb módja azonban – amivel a céhtagok többsége élt – az *Akármerre* ajtó volt. Csak annyit kell tenni, hogy bedugjuk a tagsági kulcsunkat egy közeli régi zárba, az kinyitja az ajtót, és másodpercek alatt ott vagyunk, ahol lenni akarunk. A North End-i lakásunkban a fehérműs szekrény zárját használtuk leggyakrabban. A könyvtárba érve aztán megint az Akármerre ajtón lévő zárat használtuk arra, hogy továbbhaladjunk legközelebbi célunkhoz.

A visszaúton ismét át kell haladnunk itt, és felkavarodott a gyomrom a gondolatra, amikor elképzelttem, hogy megint ilyen összefüggésbe csöppenünk.

Cabell arcán kissé enyhült a feszültség, ahogy hátradőlt, és végignézett a hosszú, fényes teremből a könyvtár központi helyiségébe. A gyertyák meleg ragyogása valósággal hívogattak, a kőpadló fehér foltjai úgy ragyogtak, mint a csillagok nyoma.

– Nem péntek van, ugye? – kérdeztem.

A péntek esti beszámolók és bemutatók arról szóltak, hogy az antiqua-vadászok bőven ittak, és azokról az ereklyékről beszéltek, amiket találtak, valamint azoktól a kamrákról és

alagutakról, amelyeket sikerült túlélniük. Minden reményem, hogy gyorsan köszönhetek a könyvtárosnak, mielőtt elindulunk, rövid úton szétmállott, mint egy marék homok ökölbe szorítva.

– Kedd. Úgy tűnik, Endymion Dye és legénysége visszatért; akármilyen expedíció jártak is – jegyezte meg Cabell.

Utáltam magamat az önszabotáló kíváncsiságom miatt, és lopva gyors pillantást vettem a folyosón lévőkre. Endymion Dye az egyik munkaasztalnál állt, céhtagok vették körül, akik mind élénken csevegtek és nyüzsögtek körülötte; mindenki igyekezett egy-egy rajongó vagy dicsérő szót mondani neki. A dús, tiszta ősz hajzuhatag mindig meglepetésként ért, függetlenül attól, hogy hányszor láttam. Három évvel ezelőtt egy varázslónő átkának búcsúajándékaként szerezte.

Állkapcsom megfeszült. Volt benne valami nyugtalanító az obszcén gazdagságán és azon a tényen túl, hogy a családja alapította ezt a céhet, és neki kellett felállítania a szabályokat, sőt, még szűrős szürke szemén is túl, amellyel ha ránézett az emberre úgy tűnt, hogy egyenesen átvág rajta. Megfoghatatlan kisugárzása volt; mintha egyikünk sem érdemelte volna meg azt a kiváltságot, hogy megismerje a valódi érzéseit vagy a szándékait.

Még Nash, aki a káoszban is mindig vigyorgott, nagy ívben elkerülte Endymiont. *A fickó valami idióta szarságban sántikál, Tamsy*, mondta egy nap, amikor elhaladtunk mellette az egyetlen céhtalálkozó felé, amit Nash hajlandó volt megtisztelni a jelenlétével. *Kerüld el nagy ívben. Érted? Kerüld el!*

Azon ritka esetekben, amikor láttam Endymiont, mindig olyan tökéletes volt a megjelenése, hogy szinte irreális látvány volt őt így látni, porosan és koszosan az expedícióból érkezve.

Ennek ellenére fele annyira sem volt idegesítő, mint a fia, Emrys. A fiatalabb Dye, amikor nem az örökségét herdálta, amit egyetlen tizenhét éves sem érdemel meg, vagy nem az ereklyével dicsekedett, amit az apjával találtak, úgy tűnt, csak azért létezik, hogy próbára tegye józan eszem határait.

– Nem látod a Bizalmi Izé Társaságot, ugye? – kérdeztem.

Cabell ismét behajolt a folyosóra.

– Nem. Huh.

– Mi az, hogy *huh*? – kérdeztem.

– Furcsa, hogy az apja nem vitte magával – mondta Cabell.

– De hetek óta nem láttam a könyvtárban. Talán valami új flancos bentlakásos iskolába adták?

– Csak remélni tudom.

Nagyobb esély van arra, hogy a pokol befagy, mint arra, hogy Emrys akár ideiglenesen feladja az ereklyék vadászatát.

Endymion figyelmen kívül hagyta a antiqua-vadászok fecségését, tekintetét a vékony keretes szemüvegének üvegén visszaverődő tűzfény rejtette el.

Cabell vigasztalón megérintette a fejemet, és azt mondta:

– Várj itt! Megnézem a munkahirdetéseket, hogy ne kelljen velük foglalkoznod.

Az ellátmányos táskáért nyúltam, amit Cabell a vállára akasztott, és megkönnyebbülés futott végig az egész testemen.

– Köszönöm. Mára elfogytak a szellemes válaszaim.

A hideg kőfálnak támaszkodtam, és hallgattam, ahogy a többi antiqua-vadász túláradoan üdvözölte Cabellt, mint egy tékozló fiút. Miután túltették magukat tetovált magányos harcok külsején, összevissza ölelték. Mély nevetése és az elragadó történetmesélés trükkje, amit Nashtól tanult, majdnem felülmúlta a Lark családdal való szerencsétlen kapcsolatát. (Igen. Lark, mint Pacsirta. Ezért engem többnyire Madárnak csúfolnak, mintha nem tudnák megjegyezni a nevemet.)

De minden alkalommal, amikor Cabell elcsoszogott egy-egy ilyen beszámolóra és ereklye-bemutatóra, vagy elment meginni valamelyikükkel egy italt, kénytelen voltam a nyelvembe harapni, hogy ne emlékeztessen arra, hogy a hátunk mögött még mindig *Tolvajéknak* hívnak minket.

Amit talán sértőnek találtam volna, ha tényleg lett volna alapja.

Nem tisztelték őt, és pokoli biztos, hogy nem érdekelte őket, él-e, hal-e. Soha nem érdekelte őket. Amikor gyermekek voltunk, és szükségünk volt a segítségükre, a céh úgynevezett egysége sehol sem volt.

Ez volt az első lecke, amit Nash tanított nekem; az emberek az életben csak magukkal törődnek, és a túléléshez neked is ezt kell tenned. A varázslónők legalább őszinték voltak ezzel

kapcsolatban, és nem tettek úgy, mintha magukon kívül más-
sal is törődnének.

Cabell visszasietett hozzám, három munkahirdetést lobog-
tatott. Mindegyiket a könyvtáros smaragdzöld tintájával írták.

– Van köztük néhány jó is, azt hiszem.

Mindhármat átvettem, tanulmányoztam a keresési munkát
igénylők nevét. A legtöbben Búbájolónak tűntek. Jó. Szüksé-
günk volt egy kis változatosságra, hogy egy kicsit ne varázsló-
nőkkel kelljen foglalkozni.

Vidám hangok friss hulláma készített arra, hogy ismét le-
pillantsak a folyosóra.

Endymion gyötrelmes lassúsággal távolította el a védőbur-
kot a legfrissebb leletéről. Aztán azzal a drámai lendülettel,
aminek ez az emberfajta még akkor sem tud ellenállni, ha fel-
becsülhetetlen értékű tárgyakat kezel, visszadobta az ereklyét
az asztalra. A becsapódás mennydörgő hangja végigsöpört az
egész könyvtáron.

Hatalmas, bőrkötésű könyv volt, borítója a kortól és kü-
lönböző időkben kapott hóhatásoktól megrepedt. Az ezüsttel
szegélyezett vastag lapköteg úgy nézett ki, mintha az elmúlt
néhány évszázadot azzal töltötték volna, hogy menekülni pró-
bált a kötésből. Az Avalon fájának szimbólumát viselő nehéz
fémcsat tartotta össze az egészet.

Pokolian szégyelltem, hogy ekkor végtelen irigység nyilallt
belém.

– Callwen halhatatlansága... – mondtam. A varázslónő em-
lékiratai; vérrel írta, nem sokkal a halála előtt. Bár manapság
általános gyakorlat, hogy a varázslónők ilyen emlékiratot ír-
nak, a pletykák szerint ez a legrégebbi a maga nemében.

A felső polcokon rejtőző könyvtári macskák fújni kezdtek
a kötet köré szőtt átkok miatt. Olyan volt ez a hang, mintha eső
sistergett volna a forró bádogtetőn.

A többi antiqua-vadász ököllel verte az asztalokat. Pulzu-
som a harsány ütemnél is gyorsabban vert, ahogy ott álltam az
Akármerre ajtóval szemben.

– Rendben – mondtam, és becsúszttam a kulcsunkat
a kulcslyukba. – Hova menjünk először?

Órákon át cikáztunk Boston, Savannah, Salem és St. Augustine között, és mindhárom munkára lecsaptunk. Kettőt egy másik céhből származó antiqua-vadász fejezett be, a harmadiknál pedig az ügyfél abban reménykedett, hogy munkadíjunkt hatalmas gombgyűjteményével fizetheti.

Most már csak az volt hátra, hogy befejezzük azt a munkát, amit Madrigal varázslónőnek végeztünk.

– Csak annyit mondok, hogy azok a gyöngygombok meglehetősen csábítóak voltak – folytatta Cabell, a vacsora utáni tömegben lavírozva New Orleans francia negyedében.

– Csillag alakúak voltak – mondtam, és az arcom összerándult.

– Igazad van, visszavonom, amit mondtam – felelte Cabell. – Nem csábítóak, hanem egyenesen *elbűvölők* voltak. Azt hiszem, jól állnának neked...

Vállammal szándékosan a vállának ütköztem, és fennakadt a szemem.

– Most már tudom, mit vegyek neked karácsonyra.

– Hm. Ezt nézd! – szolt Cabell, a felettünk lévő vaserkélyekre nézve. Halvány holdsarló világította meg a környéket; New Orleans teljes színes pompájában ragyogott, és úgy tűnt, hogy a Hold alacsonyabban áll az égen, mint általában.

– Miért nem élünk itt? – kérdezte Cabell boldogan sóhajtva.

Tucatnyi okot sorolhattam volna fel, de csak egy számított: Boston az otthonunk. Az egyetlen, ami valaha volt.

Mindketten ösztönösen lassítottunk, ahogy egy jelentéktelen mellékutcahoz közeledtünk. Borostyánnal borított fekete kastély várt a zsákutca sikátorban, közvetlenül az utolsó borostyánszínű lámpafény-körön túl.

A Rook House fekete kapuja közeledtünkre nyikorogva kinyílt. A ház bejáratáig vezető kanyargós utat galagonyabokrok szegélyezték. Visszatartottam a lélegzetemet, a galagonyabogók rothadó bűze mégis megtalált, orromba kúszott, és ott maradt.

Szívem úgy verte bordáimat, hogy az már fájt. Emlékeket kavart fel bennem; álltam már kastély előtt várakozva; Cabell kicsi kezét szorongattam, és imádkoztam, hogy Nash ne ölesse meg magát odabent a varázslónővel való alkudozás során.

– Nálad van a bross? – kérdezte Cabell, bár tudta, hogy igen.

– Minden rendben lesz – biztattam.

– Tényleg bemehetnék veled – mondta, és rá nem jellemző módon aggódó pillantást vetett a házra.

Fekete bőrnaplót húztam elő a táskámból, kopott fedelét magamhoz szorítottam.

– Próbálj ki néhány lehetséges kulcsszót, amíg várakozol.

Nash nagyon kevés tárgyat hagyott hátra, de a naplóját igen. Ereklýékról, legendákról és mágiahasználókról szóló történetek és jegyzetek kaotikus összevisszasága volt; mindenről és mindenkiről jegyzetelt, akivel és amivel az évek során találkozott. Valószínűleg tudta, hogy kíváncsi ifjú gyámoltjai megpróbálják elolvasni, ezért néhány bejegyzést kulcsszó rejtjellel írt. Míg a legtöbb bejegyzés megfejtéséhez sikerült kitalálnunk a kulcsszót, az utolsót, amelyet közvetlenül az eltűnése előtt írt, évek óta nem sikerült megfejtenünk.

Cabell átvette a naplót, de nyugtalansága nem múlt el.

– Most rajtam a sor – mondtam. Amikor varázslóknak szálítottunk árut, egyikünk mindig kint maradt, arra az esetre, ha a másik csapdába esne az ügyféllel, aki nem hajlandó fizetni. Megnyugtatóan megszorítottam a karját. – Ígérem, nagyon szívesen. Szeretlek.

– Ne halj meg! – felelte, és még egyet sóhajtott, aztán a kerítésnek támaszkodott.

Madrigal varázslónő otthona mintha saját hidegétől reszketett volna. Az ablaküvegek csikorogtak a keretükben, mint megannyi vicsorgó fog; a repedezett márvány és a kovácsoltvas zsanéjai nyögtek a szélben.

Tekintetem a kastély kortól megviselt homlokzatát pásztázta, ahogy a megsüllyedt verandához közeledtem.

– Nincs semmi gond. Nem nagy ügy – suttogtam magamban, vállamat hátrahúzva. – Csak egy kézbesítés. Megkapod a fizetséget, és már ott sem vagy.

Mindig fontosnak tartottam, hogy a találkozás előtt tájékozódjunk az ügyfeleinkről, mert ezáltal jelentősen megnöveljük esélyeinket arra, hogy megkapjuk a munkát és a pénzt, és élve kerülünk ki a találkozóból. A cégünk könyvtárában azonban szinte semmi sem volt Madrigal varázslónőről, és Nash naplója is csak félig hasznos információt tartalmazott.

*Madrigal – boszorkány, minden elemi affinitás mestere.
Nincsenek ismert kapcsolatai. Soha ne fogadj el
vacsorameghívást tőle!*

A munka-ajánlata hónapokig érintetlen maradt cégünk álláshirdető tábláján, mire összeszedtem a bátorságomat, hogy levegyem.

Öklöm megfeszült a brosst magában foglaló bársonytok körül. A megbízóval a munka részleteiről való egyeztetés nagyon megviselte az idegeimet; megint nyugtalan lettem, és gondolataimban megfordult minden eshetőség, arra az esetre, ha valami félresikerülne. A nyomorult igazság az volt, hogy igen keveset *tehetünk*, ha Madrigal mégsem tartja tiszteletben a megállapodásunkat, és úgy dönt, hogy nem fizet nekünk. Ezzel jár az, ha egy magunknál hatalmasabb lényel üzletelünk. Szeszélyesek. A hangulatuk olyan változékony, mint a tűz. Mindig készen kell állni arra, hogy megéget.

Az ajtó kinyílt, mielőtt felemelhettem volna a kezem, hogy csengessenek.

– Jó estét, kisasszony.

A varázslónő segítője lehetetlen magasságával és utcányi széles vállával szinte teljesen betöltötte a hatalmas ajtót. A varázslónő Kedves Vel Úrnak szólította, és bár ebből nem lehetett eldönteni, hogy ez kedveskedés vagy tényleg ez az illető vezetőkeve, úgy gondoltam, biztonságosabb, ha ezt nem kérdezem meg.

A Vel Úrnak szólított alak meghajolt, ahogy közelebb értem. Vonásai ugyanolyan kifürkészhetetlenek voltak, mint amikor először jártam ebben a házban. Arca felső felére bőrmaszok tapadt; olyan volt, mint egy sólyom csuklyája; beárnyékolta

a szemét. Hatalmas testét egy elegáns, régimódi komornyik-egyenruhába csomagolta.

– Lenne szíves követni engem, kisasszony.

Furcsa, dallamos akcentusa volt. Nem hangzott teljesen emberinek, és valószínűleg nem is volt az. Bár ma már a mi világunkban ritkák, a varázslónők gyakran egészen hosszú életük végéig szolgálatukba állítottak valamilyen mágikus teremtményt.

A segítő visszalépett az árnyékba. Meleg viasz és gyertyafüst illatát éreztem, ahogy elhaladtam mellette. A hajtókáján arany kitűző volt, amely egy sakkfigurát ábrázolt, felette szarvas holddal; ez Madrigal varázslónő jele. Az arany a közeli tartóban álló gyertya fényében csillogott.

Valahonnan a ház mélyéről zene szólt; panaszos szaxofon párbajozott zongora csillámos hangjaival, lassan őrjöngő dallamokba és ritmusba merülve.

Fejezd be a munkát, gondoltam. Éreztem, hogy a bross szélei a tenyerembe fúródnak.

– Itthon van az asszonya? – kérdeztem.

– Ó, igen, kisasszony – mondta a segítő. – Éppen szórakozik. A gyomrom összerándult.

– Jöjjen vissza később?

– Nem, kisasszony – felelte. – Az asszonyom azt nem szeretné.

És mint minden jó varázslónő segítője, ő sem szerette volna a gazdája nemtetszését kockáztatni.

– Rendben – mondtam, azzal hátraléptem, hogy elém kerülhessen és vezethessen. Annyira ideges voltam az első látogatásomkor, hogy a Rook House-ra csak bársony foltokként és tömjénszagként emlékeztem. Most már képes voltam alaposabban körülnézni.

Ahogy az egyhetes vágott virágok, úgy a finom bútorok, a műalkotások és az aranyozott csecsebecsék is megbarnultak a kor előrehaladtával. A pazarlás olyan lélegzetelállító volt, mint a nedves, foltos szőnyegek, a penész és a rothadás átható bűze.

A falakat fakuló vörös selyem borította. Csonttal berakott intarziás asztal támaszkodott a falnak, rajta kapaszkodó kéz

alakú váza, egy pár operai látcsó és egy félig teli serleg, amiben lehetett vörösbor, de ugyanannyi erővel vér is.

A gyertyafényben ragyogó folyosón régimódi egyenruhát viselő, óvatos megjelenésű fiatalember portréja lógott. Festett arcára élénkvrös rúzsfoltot nyomtak, és kést döftek át a vásznon, pontosan ott, ahol a szíve lett volna.

Rettegés kúszott a bőröm alá, mint egy raj százlábú. A zene hangjait követve egy idő után már nem szőnyegen jártunk, hanem pepita padlóköveken. A gyertyák fénye meglebbent, ahogy elhaladtunk mellettük, de nem volt elég ahhoz, hogy enyhítsék a kérlelhetetlen komor érzést.

Az ajtón át a ház közepén lévő kerek átriumba léptünk. A grandiózus lépcső fölött ólomüveg kupola terült el; fákat és virágzó kúszónövényekkel teli buja kertet ábrázolt fényes félhold alatt. Ettől a fénytől a nagy lépcső vörös szőnyege és márványa rothadt árnyalatot kapott.

Nem mentünk fel a lépcsőn, bíborvrös ajtó felé fordultunk, az ajtó mindkét szárnyát a varázslónő jele díszítette. A zene halkult, de csak annyira, hogy halljam odabentről a hangok moráját. Becsuktam a szememet, amikor kísérom felemelte a kezét, hogy bekopogjon.

Az ajtó kinyílt, és a zene úgy áradt ki a helyiségből, mint elvágott torokból a vér.

Kihúztam magamat, amennyire csak tudtam, felszegtem az államot, úgy követtem Madrigal segítőjét az ajtón át. Odabent egy lány nézett vissza rám. Kerek arc, túl nagy szemek, a barna és a szőke közötti árnyalatú haj; arcbőre sápadt, csontfehér.

Engem nézett.

A helyiséget a padlótól a mennyezetig futó tükrök borították. A bútorok úgy néztek ki, mintha mindegyiket közvetlenül a fényes fekete kőpadlóból faragták volna; és a talajszint felett furcsa formákba nyúltak és csavarodtak. A padlón, az oldalfalak mentén gyertyák sorakoztak. Lángok száza váltak ezrekké, ahogy tükröződésük megsokszorozódott a körülöttünk lévő ezüstfoncsoros üvegfelületeken.

A szoba közepén bankettasztal állt, a mennyezeti csillárból bíborszínű viasz csöpögött a felületére.

Gyomrom görcsbe rándult a hússal és pitével zsúfolásig megrakott tálak láttán. Az édességekkel és süteményekkel megrakott tálcaírók csokoládéhollók követtek zselészemükkel.

Az asztalfőn egy nő ült; teste hatalmas fekete tüllfelhőbe bugyolálva. Arcát éles körvonalú pirosság ékesítette. Vörös hajzuhatag omlott le a hátán, de a varázslónő (vagy valami szegény szolgál) két tincset csigába csavart a füle felett. A feltekert haj között rögzített gyémántok és fekete gyöngyök megremegtek, ahogy fejét felém mozdítva rám nézett.

Pontosan úgy nézett ki, ahogy már számtalan legenda próbálta ábrázolni a hírhedt Morgan le Fay-t. Csábítóan baljóslatú.

– Miss Lark. Milyen... pontos. – Fekete csipkeszalvétával törölte le az ajkát, és felém nyújtotta a kezét.

Szívem a torkomban dobogott, ahogy megtettem az első lépést felé; cipőm sarka hirtelen túl hangos lett, ruhám pedig túl csapzott ahhoz, hogy itt legyek. Szinte belefűltem a szoba lobogóan irizáló fényeibe. Megtorpantam, amikor láttam, hogy nincs egyedül az asztalnál. Számos mozdulatlan... férfiak? Életnagyságú babák? Szmoking volt rajtuk, mellkasukon fekete bársonyszalag, a székükhöz kötve ültek; az tartotta őket egyenesen. Mindegyikük valamilyen preparált állatfejet viselt, amely csuklyaként fedte el a saját fejüket. Volt medve, oroszlán, szarvas és vaddisznó.

– Jöjjön csak, biztosíthatom, hogy a vendégeim jól viselkednek – mondta Madrigal. – Magam idomítottam őket.

Úgy tűnt, egyikük sem mozdul, amíg a tőle balra ülő vendég ki nem hajolt a hatalmas gyertyatartó mögül, ami addig eltakarta a szemem elől.

Emrys Dye.